

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

440. SESJI PLENARNEJ W DNIACH 12–13 GRUDNIA 2007 R.

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

- wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustalającego wymogi w zakresie akredytacji i nadzoru rynkowego odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu
- i w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu
- i w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego procedury dotyczące stosowania niektórych krajowych przepisów technicznych do produktów wprowadzonych zgodnie z prawem do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylającego decyzję 3052/95/WE

COM(2007) 37 wersja ostateczna — 2007/0029 (COD)

COM(2007) 53 wersja ostateczna — 2007/0030 (COD)

COM(2007) 36 wersja ostateczna — 2007/0028 (COD)

(2008/C 120/01)

Dnia 14 marca 2007 r. Rada, działając na podstawie art. 95 i 133 ust. 3 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustalającego wymogi w zakresie akredytacji i nadzoru rynkowego odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu

oraz w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu.

Dnia 2 kwietnia 2007 r. Rada, działając na podstawie art. 37 i 95 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego procedury dotyczące stosowania niektórych krajowych przepisów technicznych do produktów wprowadzonych zgodnie z prawem do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylającego decyzję 3052/95/WE.

Sekcja Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 21 listopada 2007 r. Sprawozdawcą był Antonello PEZZINI.

Na 440. sesji plenarnej w dniach 12 i 13 grudnia 2007 r. (posiedzenie z 13 grudnia 2007 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 68 do 2 — 3 osoby wstrzymały się od głosu — przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet jest w zupełności przekonany o tym, jak duże znaczenie ma zapewnienie całkowitej możliwości zastosowania zasady swobodnego przepływu towarów, zapisanej w Traktacie i potwierdzonej przez liczne wyroki Trybunału Sprawiedliwości, tak by produkty wprowadzane do obrotu zgodnie z prawem w

jednym państwie członkowskim mogły być również bez trudności wprowadzone do obrotu na całym terytorium UE.

1.2 Zdaniem Komitetu priorytetowe znaczenie ma zagwarantowanie pewności, przejrzystości i skuteczności wymiany handlowej, przy wyeliminowaniu dublowania kontroli i testów oraz zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony konsumentów,

obywateli oraz przedsiębiorstw, jak również zapewnienie aktywnego i jednolitego zastosowania przepisów wspólnotowych w dziedzinie bezpieczeństwa produktów poprzez koordynację i wzmocnienie nadzoru rynkowego.

1.3 Komitet podkreśla, że swobodny przepływ towarów stanowi konieczną siłę napędową konkurencyjności i rozwoju społeczno-gospodarczego jednolitego rynku europejskiego i że wzmocnienie oraz modernizacja warunków wprowadzania na rynek bezpiecznych produktów wysokiej jakości to elementy o podstawowym znaczeniu dla europejskich konsumentów, przedsiębiorstw i obywateli.

1.4 Komitet jest zdania, że nie można odkładać na później modernizacji i uproszczenia legislacji UE w zakresie towarów, zważywszy na:

- problemy odnotowane w trakcie stosowania i wprowadzania w życie postanowień Traktatu,
- brak spójnego podejścia do systemu nadzoru rynkowego w państwach członkowskich,
- niedoskonałość organów oceniających zgodność oraz niedociągnięcia ochrony prawnej oznakowania CE,
- niewystarczającą znajomość własnych praw i obowiązków ze strony przedsiębiorstw, administracji i obywateli.

1.5 Komitet może jedynie wyrazić swą aprobatę dla inicjatywy związanej z **pakiem środków** prawnych Komisji w tej dziedzinie, o ile w pełni zostaną urzeczywistnione:

- skuteczne i jednolite stosowanie zasady wzajemnego uznawania,
- wzmocnienie nadzoru rynkowego,
- wspólny europejski system akredytacji, rozumiany jako usługa użyteczności publicznej,
- jednakowy poziom kompetencji akredytowanych organów certyfikujących,
- bardziej rygorystyczne kryteria selekcji i zharmonizowane procedury selekcji dla ocen zgodności,
- większa, stała i systematyczna współpraca między organami krajowymi,
- większa ochrona prawna oznakowania CE, by zapobiec pomyłkom wynikającym z nadmiernej liczby oznakowań,
- pełne określenie i zdefiniowanie obowiązków osób wprowadzających produkty na rynek,
- bardziej jednolite ramy prawne o większej spójności między istniejącymi aktami prawnymi, o większym stopniu zgodności i o minimalnym poziomie obciążeń administracyjnych,
- zagwarantowanie identyfikowalności wszelkich produktów wprowadzanych na rynek,
- pełne zastosowanie zasady proporcjonalności procedur i obciążeń związanych z certyfikacją, szczególnie w odniesieniu do mniejszych przedsiębiorstw oraz produktów nieseryjnych lub serii limitowanych,

— pełne zaangażowanie wszystkich podmiotów rynkowych, a szczególnie konsumentów,

— wyraźne zapewnienie mechanizmów odwołania do organów pozasądowych wraz ze skróceniem czasu i zmniejszeniem obciążeń do absolutnego minimum.

1.6 Zdaniem Komitetu pierwszorzędne znaczenie ma zapewnienie wysokiego poziomu przejrzystości i pewności w procesie stosowania wspólnych procedur w zakresie wzajemnego uznawania, w tym:

- przerzucenie ciężaru dowodu i możliwość odwołania się do sądu krajowego,
- pozasądowe rozwiązywanie sporów w krajowych punktach kontaktowych ds. produktów, także za pośrednictwem strony internetowej,
- ograniczone ramy czasowe, zarówno postępowań sądowych, jak i pozasądowych,
- utworzenie krajowych struktur technicznych, sprawnie działających i kompetentnych, umożliwiających w krótkim czasie przeprowadzenie — także w trybie pilnym — ewentualnych badań,
- czynna rola organów normalizacyjnych w przygotowaniu przewodnika telematycznego pozwalającego na odnalezienie wszystkich istniejących przepisów na całym obszarze UE.

1.7 Komitet zgadza się z głównymi zasadami wniosków, które to zasady wypływają z pozytywnych doświadczeń w zakresie oceny zgodności wynikających z nowego podejścia, połączonego z podejściem całościowym, i które powinny mieć ogólne zastosowanie w obecnym i przyszłym prawodawstwie wspólnotowym, obejmując wszystkie aspekty produktów wprowadzonych do obrotu, zwłaszcza w dziedzinie bezpieczeństwa, zdrowia i ochrony środowiska naturalnego.

1.8 Komitet podkreśla, jak ważne jest, żeby wszystkie podmioty gospodarcze mające związek z łańcuchem dostaw i dystrybucji podjęły właściwe środki i przyjęły taką samą odpowiedzialność w celu zagwarantowania, by wprowadzano na rynek tylko produkty zgodne z prawodawstwem, niezależnie od faktu, czy podmioty te są producentami, upoważnionymi przedstawicielami czy importerami.

1.9 Zasada identyfikowalności produktów, dzięki której można stwierdzić odpowiedzialność podmiotów gospodarczych wprowadzających towary na rynek europejski, powinna pozwolić na wyraźne ich wskazanie umożliwiające skuteczne zastosowanie przepisów wspólnotowych.

1.10 Zdaniem Komitetu należy się również zająć problemami wprowadzania na rynek produktów przez internet ze względu na fakt, że rynek sprzedaży on-line nie został jeszcze w pełni uregulowany.

1.11 Komitet uważa, że niezbędne są klarowniejsze informacje w celu udoskonalenia obecnych ram nowego podejścia, jeśli chodzi o:

- obowiązki podmiotów gospodarczych, by były uzasadnione, proporcjonalne i wolne od kosztownych formalności biurokratycznych i administracyjnych,

— skuteczniejszy nadzór rynkowy i bardziej ekwiwalentne poziomy kompetencji organów notyfikowanych ds. oceny zgodności, w celu zapewnienia maksymalnej bezstronności i skuteczności w całym Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz równej konkurencji między wszystkimi producentami.

1.12 Komitet zgadza się, że niezbędne jest umocnienie statusu i znaczenia oznakowania CE, przy zapewnieniu większej ochrony prawnej za pośrednictwem jego rejestracji jako wspólnego znaku, co umożliwi organom publicznym szybkie podejmowanie działań oraz zwalczanie nadużyć.

1.13 Komitet zwraca uwagę na zasadniczą rolę, którą w tej dziedzinie odgrywa proces normalizacji technicznej, zważywszy na to, że nowe podejście opiera się faktycznie na ścisłym związku między zasadniczymi wymogami prawa a europejskimi normami technicznymi, które należy wspierać i wykorzystywać.

1.14 Europejski system akredytacji (ESA) — rozumiany jako usługa użyteczności publicznej — powinien z jednej strony zapewnić powszechną akceptację wyników ocen zgodności i pozwolić uniknąć zbędnego dublowania ocen, z drugiej zaś — powinien opierać się na normach uznanych w skali międzynarodowej oraz na jasnych definicjach.

1.15 Przepisy rozporządzenia dotyczące ESA powinny mieć zastosowanie do wszystkich jednostek akredytujących i do świadczonych przez nie usług w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, niezależnie od rodzaju czynności z zakresu oceny zgodności, które jednostki te wykonują na rzecz swoich klientów.

1.16 Przepisy takie powinny zapewniać:

- spójny zbiór wspólnych, jasnych i przejrzystych definicji, zgodnych z normami międzynarodowymi, który byłby wykorzystywany we wszystkich dyrektywach dotyczących nowego podejścia, jak i w dyrektywach dotyczących produktów⁽¹⁾, w tym tych z zakresu oceny zgodności oraz jednostek zajmujących się oceną zgodności,
- funkcjonowanie, pod nadzorem organu publicznego, systemu akredytacji, który nie powinien być przedmiotem konkurencji rynkowej,
- objęcie swoim zakresem ogólnie całego stosownego prawodawstwa, bez wyjątku zarówno w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia, jak i ochrony środowiska,
- ogólne zastosowanie do wszystkich czynności podlegających akredytacji, w tym do kalibracji, niezależnie od faktu, że akredytacja taka byłaby wymagana do przeprowadzania ocen zgodności w rozumieniu przepisów prawa czy zgodnie z umowami prawa prywatnego,
- przestrzeganie standardów kompetencji i bezstronności przez krajowe jednostki akredytujące dzięki ich udziałowi w ocenach wzajemnych (*peer evaluation*), przeprowadzanych pod nadzorem wszystkich uczestników procesu akredytacji.

1.17 Komitet jest zdania, że należy ustanowić jasną podstawę prawną dla europejskiej współpracy w dziedzinie akredytacji

⁽¹⁾ W prawodawstwie UE stosowano różnorakie definicje na określenie tych samych pojęć w różnych aktach prawnych dotyczących produktów, obejmujących takie aspekty, jak projektowanie ekologiczne, bezpieczeństwo produktu, odpowiedzialność za produkt, usuwanie odpadów, energooszczędność itd. Wywołało to konsternację wśród zainteresowanych stron, zwłaszcza gdy różne dyrektywy stosowały się do tego samego produktu.

(EA), której rolę należy umocnić i lepiej zdefiniować: wszystkie krajowe jednostki akredytujące powinny być członkami EA, tak aby zapewnić równowagę, przejrzystość, pewność i skuteczność; sieć EA powinna być także wspierana przez państwa członkowskie.

1.18 Według Komitetu — zważywszy na to, że jednostki akredytujące winny dowieść, że pokładane w nich zaufanie jest uzasadnione — muszą pokazać, że z powodzeniem uczestniczą we wzajemnych ocenach (*peer review*).

1.19 Komitet uważa ponadto, że istotne jest zaangażowanie wszystkich zainteresowanych stron: ich przedstawiciele powinni zasiadać w jednostkach akredytujących i takie postanowienie należałoby uwzględnić w nowym rozporządzeniu.

1.20 Komitet uważa w związku z tym, że prawa konsumentów na rynku wewnętrznym powinny być lepiej znane i bardziej uznawane oraz że należy w tym względzie zaplanować odpowiednie działania.

1.21 Nadzór rynkowy powinien dotyczyć także produktów objętych dyrektywą w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (GSPD), ponieważ wiele produktów jest sprzedawanych tak w celu stosowania w przemyśle, jak i na użytek konsumenta końcowego — EKES uważa zresztą za całkowicie uzasadniony obecny system szybkiego informowania RAPEX, który może być skutecznym wsparciem dla nadzoru rynkowego.

1.22 Konieczne jest, by organy celne współpracowały w ramach sieci europejskiej z organami nadzoru rynkowego w celu zapewnienia skutecznych kontroli produktów, zanim te zostaną wprowadzone do obrotu na europejski rynek wewnętrzny.

1.23 Również z tego względu organy celne powinny dysponować wykwalifikowanymi zasobami ludzkimi, odpowiednimi środkami finansowymi i uprawnieniami, żeby móc skutecznie podjąć przypisane im zadania; poza tym powinny one posiadać stosowne instrumenty umożliwiające szybkie działanie w przypadku produktów sezonowych lub takich, które są wprowadzane do obrotu na ograniczony okres.

1.24 Komitet uważa ponadto, że w rozporządzeniu należy jasno przewidzieć, że również środki podjęte w odpowiedzi na wykazany brak zgodności muszą odpowiadać zasadzie proporcjonalności.

2. Wstęp

2.1 Rynek wewnętrzny towarów jest nie tylko głównym katalizatorem wzrostu we Wspólnocie, ale także wywiera zasadniczy wpływ na zdolność UE do konkurowania na rynku międzynarodowym. Jak Komitet wielokrotnie podkreślał: „Czynnikiem, którego znaczenie wzrasta, jest globalizacja, stanowiąca zarazem wyzwanie i szansę. Związane z nią wyzwaniu można sprostać tylko pod warunkiem, że wykorzystany zostanie cały potencjał jednolitego rynku”⁽²⁾.

⁽²⁾ Dz.U. C 93 z 27.4.2007, „Przegląd jednolitego rynku”, sprawozdawca: Bryan CASSIDY.

2.2 Głównym filarem jednolitego rynku jest swobodny przepływ towarów: dzięki zastosowaniu art. 28–30⁽³⁾ Traktatu poczyniono istotne postępy w ujednoczeniu przepisów technicznych na szczeblu UE w celu usunięcia przeszkód technicznych w handlu, zwłaszcza poprzez dyrektywy „nowego podejścia” (znane również jako dyrektywy „oznakowania CE”).

2.3 Ujawniły się jednakże niedociągnięcia w zakresie stosowania i wykonywania postanowień Traktatu, szczególnie w niezharmonizowanych sektorach produktów, gdyż wprowadzone zostały krajowe przepisy techniczne; stanowią one poważną przeszkodę w wolnym handlu, zwłaszcza dla MŚP, w warunkach wciąż jeszcze zbyt fragmentarycznych ram prawnych i przy braku spójnego podejścia państw członkowskich do nadzoru rynkowego.

2.4 Komitet miał okazję zaakcentować, „(...) że na państwach członkowskich spoczywa odpowiedzialność za zapewnienie odpowiedniej transpozycji unijnych przepisów do prawa krajowego oraz za ich egzekwowanie” oraz że „Istotne znaczenie ma zapewnienie, by powstałe w ten sposób ramy regulacyjne na szczeblu krajowym były w swej treści możliwie wyważone i jednocześnie proste dla przedsiębiorstw, pracowników, konsumentów i innych podmiotów społeczeństwa obywatelskiego”⁽⁴⁾.

2.5 Komitet zdecydowanie popiera cele większej przejrzystości i skuteczności przepisów, wzmocnienia i modernizacji warunków wprowadzania do obrotu bezpiecznych produktów wysokiej jakości, by można było zapewnić:

- konsumentom wysoki poziom bezpieczeństwa i jakości oraz większą swobodę wyboru na podstawie wiarygodnych ocen zgodności zarówno produktów krajowych, jak i importowanych,
- producentom pewność, jasność i spójność prawodawstwa wraz ze wspólnymi ramami prawnymi dla produktów przemysłowych; niezbędną możliwość szybkiego dostosowania się do rozwoju technologicznego; rzeczywistą wolność handlu, bez nieuzasadnionych barier technicznych, kontroli administracyjnej oraz uciążliwych, dodatkowych testów w celu zyskania dostępu do poszczególnych rynków krajowych,
- obywatelom ochronę zdrowia i środowiska naturalnego, zniesienie uciążliwych i nieprzydatnych formalności administracyjnych, urzeczywistnienie namacalnej i bliskiej „Europy osiągnącej wyniki” w oparciu o wskaźniki jakości, jako kluczowego elementu europejskiego obywatelstwa.

2.6 W swej opinii w sprawie: „Strategia rynku wewnętrznego — priorytety na lata 2003–2006”⁽⁵⁾ Komitet podkreślił, że „handel z krajami trzecimi rozwinął się szybciej od handlu między państwami członkowskimi” i że „jedną z przyczyn tego zjawiska jest niewielkie zastosowanie zasady wzajemnego uznawania, której celem jest wzbudzenie zaufania konsumentów do

produktów wytworzonych w innych krajach. Państwa członkowskie powinny ufać systemom innych państw członkowskich. Najlepszą podstawą do rozwinięcia handlu towarami między państwami członkowskimi są skuteczny system prawny, wysokie standardy jakości i inicjatywy na rzecz kształcenia konsumentów”.

2.7 Komitet podkreślił ponadto, że prawa konsumentów na rynku wewnętrznym nie są wystarczająco znane, i wielokrotnie zwrócił uwagę⁽⁶⁾ na ten brak szczególnie w odniesieniu do państw peryferyjnych lub państw, które niedawno przystąpiły do UE, oraz na sposób, w jaki niewiedza w tej dziedzinie jest często wykorzystywana przez organy publiczne na szczeblu krajowym i lokalnym.

2.8 Komitet sygnalizuje ponadto, że cztery pierwsze przeszkody w sprawnym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego wskazane przez Centrum Monitorowania Jednolitego Rynku (CMJR) w 2007 r. są właśnie związane z:

- niepewnością podmiotów gospodarczych i administracji krajowej co do ich praw i obowiązków w zakresie zastosowania zasady wzajemnego uznawania,
- brakiem odpowiedniego stopnia zaufania, przejrzystości i współpracy między państwami członkowskimi, które ułatwiłyby wzajemne uznawanie i akceptację certyfikatów oraz swobodny przepływ towarów, stwarzając jaśniejsze ramy prawne w zakresie oceny zgodności, systemów akredytacji i nadzoru rynkowego, przejrzystości oraz ochrony oznakowania CE,
- brakiem spójnych środków służących zapewnieniu wysokiego poziomu i optymalnych wymogów ogólnych w zakresie bezpieczeństwa oraz ochrony zdrowia w odniesieniu do produktów wprowadzanych na rynek.

2.9 Komitet miał okazję stwierdzić: „Daje się zauważyć godny ubolewania fakt, że po wielu latach europejskiej integracji w niektórych państwach członkowskich prawo i polityka UE nie zostały jeszcze wystarczająco zintegrowane jako polityczno-administracyjna płaszczyzna krajowego procesu kształtowania polityki w tych obszarach, w których zobowiązały się one do wspólnych kierunków polityki i do wprowadzania w życie wyników wspólnego podejmowania decyzji”⁽⁷⁾.

2.10 Co więcej, „Skuteczne i przejrzyste podejście do spraw UE na szczeblu krajowym jest niezbędne, gdyż 25 państw członkowskich, z których każde różni się pod względem kultury administracyjnej, tradycji i sposobu zarządzania procesem, musi przestrzegać tego samego wspólnotowego dorobku prawnego, obejmującego podobne wymogi w zakresie stanowienia, transpozycji, wdrażania i egzekwowania prawa UE”⁽⁸⁾.

⁽³⁾ Patrz także art. 94–95 Traktatu WE.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 309 z 16.12.2006, „Realizacja wspólnotowego programu lizbońskiego”, sprawozdawca: Bryan CASSIDY.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 234 z 30.9.2003, sprawozdawca: Bryan CASSIDY.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 208 z 3.9.2003, sprawozdawca: Antonello PEZZINI.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 325 z 30.12.2006, sprawozdawca: Joost VAN IERSEL.

⁽⁸⁾ Por. przypisy 5.

2.11 Według raportu Koka⁽⁹⁾: „Swobodny przepływ jest nadal hamowany przez szereg lokalnych przepisów, często stosowanych w sposób arbitralny i wyraźnie sprzeczny z zasadą wzajemnego uznawania”⁽¹⁰⁾.

2.12 W świetle powyższych uwag Komitet uważa, że absolutnie pierwszorzędne znaczenie dla zapewnienia przyszłej integracji europejskiej, ochrony konsumentów i obywateli oraz dla rozwoju europejskich przedsiębiorstw ma:

- zapewnienie całkowitej możliwości zastosowania zasady swobodnego przepływu towarów, zapisanej w Traktacie i potwierdzonej przez liczne wyroki Trybunału Sprawiedliwości, tak by produkty wprowadzane do obrotu zgodnie z prawem w jednym państwie członkowskim mogły być również bez trudności wprowadzone do obrotu na całym terytorium UE,
- zagwarantowanie pewności, przejrzystości i skuteczności wymiany handlowej, przy wyeliminowaniu dublowania kontroli i testów oraz zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony konsumentów, obywateli oraz przedsiębiorstw,
- usunięcie niepewności, kumulowania przepisów, niespójności prawnej i niepotrzebnego skomplikowania w ocenach zgodności produktów: powinny one być należyte, miarodajne, niezależne, bezstronne, jak również zgodne ze wspólnymi ramami prawnymi dla produktów przemysłowych,
- zapewnienie aktywnego i jednolitego zastosowania przepisów wspólnotowych w dziedzinie bezpieczeństwa produktów poprzez koordynację i wzmocnienie nadzoru rynkowego,
- lepsze promowanie, wzmocnienie i ochrona oznakowania CE, które powinno stanowić prawdziwy „paszport zgodności” uprawniający do swobodnego przepływu na całym terytorium UE, przy poszanowaniu poziomu bezpieczeństwa i jakości ustalonego przez prawodawstwo wspólnotowe.

3. Propozycje Komisji

3.1 Komisja wychodzi od stwierdzenia, że „rynek wewnętrzny nie został jeszcze w pełni ustanowiony”:

- Krajowe przepisy techniczne stanowią wciąż znaczną przeszkodę w handlu wspólnotowym. Jak można było stwierdzić⁽¹¹⁾, ponad jedna trzecia przedsiębiorców zasygnalizowała w czasie badań problemy wywołane przepisami technicznymi innego państwa członkowskiego, a około połowa postanowiła dostosować swe własne produkty do tych przepisów.
- Zbyt wiele przepisów wspólnotowych okazuje się niespójnych i skomplikowanych: różne definicje tego samego produktu, dublujące się procedury oceny zgodności, różnice między organami oceniającymi zgodność, fragmentaryczne ramy odniesienia prawnego, wraz z mieszaniną przepisów i różnych procedur.

⁽⁹⁾ Sprawozdanie grupy wysokiego szczebla, której przewodniczył Wim Kok, „Facing the challenge”, listopad 2004 r. — Komisja Europejska.

⁽¹⁰⁾ SEC 007/113 z 14 lutego 2007 r.

⁽¹¹⁾ Drugie sprawozdanie dwuletnie z zastosowania zasady wzajemnego uznawania na rynku wewnętrznym — COM(2002) 419 wersja ostateczna.

— Doinformowanie konsumentów, obywateli i MŚP oraz ich świadomość swych własnych praw w dziedzinie rynku wewnętrznego są wciąż w dużym stopniu niewystarczające, podczas gdy stopniowo pojawiają się nowe przeszkody i nowe, uciążliwe formalności administracyjne związane z wykonywaniem tych praw.

3.2 By stawić czoła tym problemom, Komisja proponuje:

- rozporządzenie [COM(2007) 36 wersja ostateczna] ustanawiające procedury dotyczące stosowania niektórych krajowych przepisów technicznych do produktów wprowadzonych zgodnie z prawem do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylające decyzję 3095/95/WE,
- decyzję [COM(2007) 53 wersja ostateczna] w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, podczas gdy równocześnie zamierza przejść do rejestracji oznakowania CE jako wspólnego znaku, by uregulować jego ochronę prawną,
- rozporządzenie [COM(2007) 37 wersja ostateczna] ustalające wymogi w zakresie akredytacji i nadzoru rynkowego odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu.

3.3 Wniosek dotyczący rozporządzenia [COM(2007) 36 wersja ostateczna] proponuje zniesienie obecnej procedury wymiany informacji i omawia kilka aspektów niezharmonizowanego sektora:

- nową procedurę dla władz krajowych, które zamierzają wprowadzić swój przepis techniczny i uważają, że nie mogą zastosować wzajemnego uznawania,
- określenie na szczeblu UE praw i obowiązków władz krajowych i przedsiębiorstw, które zamierzają sprzedać w jednym z państw członkowskich swój własny produkt, wprowadzony już zgodnie z prawem do obrotu w innym państwie członkowskim,
- ustanowienie w każdym państwie członkowskim przynajmniej jednego „punktu kontaktowego ds. produktów” mającego za zadanie wskazywać obowiązujące przepisy techniczne oraz określać właściwe organy/organizacje, do których należy się zwrócić; przewidziano ponadto możliwość ustanowienia sieci telematycznych służących wymianie informacji między punktami kontaktowymi, zgodnie z programem interoperacyjności IDABC.

3.4 Wniosek dotyczący decyzji [COM(2007) 53 wersja ostateczna] ustanawia ogólne ramy spójności dla przyszłego prawodawstwa sektorowego przy pomocy:

- zharmonizowanych definicji, wspólnych obowiązków podmiotów gospodarczych, kryteriów wyboru organów oceny zgodności, kryteriów dotyczących krajowych jednostek notyfikujących oraz reguł odnoszących się do procesu notyfikacji,
- zasad wyboru procedur oceny zgodności oraz szeregu zharmonizowanych procedur w celu uniknięcia uciążliwego ich powielania,
- jednolitej definicji oznakowania CE (wraz z właściwymi kompetencjami i ochroną) jako wspólnego znaku wspólnotowego w odniesieniu do tych dyrektyw, które już je przewidują,
- procedury przekazywania informacji oraz nadzoru rynkowego będącej rozszerzeniem systemu stworzonego przez dyrektywę w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (GPSD),

— zharmonizowanych przepisów dla przyszłych mechanizmów ochronnych jako uzupełnienia przepisów odnoszących się do nadzoru rynkowego.

3.5 Wniosek dotyczący rozporządzenia [COM(2007) 37 wersja ostateczna] ustala wzmocnienie przepisów w dziedzinie akredytacji i nadzoru rynkowego, tak by produkty niezgodne z wymogami mogły być z łatwością zidentyfikowane i usuwane z rynku. Głównym celem wniosku jest zapewnienie swobodnego przepływu towarów w zharmonizowanym obszarze poprzez:

- pogłębienie europejskiej współpracy, tak by akredytacja mogła faktycznie odgrywać rolę ostatniego poziomu kontroli w ramach sprawnego funkcjonowania prawodawstwa UE,
- ustanowienie ram umożliwiających uznanie istniejącej już organizacji „Europejska Współpraca w Dziedzinie Akredytacji” (EA) w celu zapewnienia rygorystycznej oceny wzajemnej krajowych organów akredytacji ⁽¹²⁾,
- wspólnotowe ramy w odniesieniu do nadzoru rynkowego i kontroli produktów przywożonych na rynek Wspólnoty, zapewniające ściślejszą współpracę między władzami wewnętrznymi a organami celnymi oraz ustanowienie mechanizmów wymiany informacji między władzami krajowymi i współpracy między nimi w zakresie produktów będących w obrocie w więcej niż jednym państwie członkowskim,
- zastosowanie znormalizowanych i przejrzystych zasad we wszystkich sektorach, stabilność prawna i spójność środków, usunięcie części obciążeń wynikających z obowiązku spełniania wymagań poprzedzających wprowadzanie produktów do obrotu i ograniczenie obciążeń związanych z oceną zgodności,
- wspólnotowe wsparcie finansowe dla programów akredytacji sektorowej, dla działań głównego sekretariatu EA, dla tworzenia i koordynacji projektów związanych z nadzorem rynkowym, dla programów szkoleniowych i wymiany urzędników krajowych, przy równoczesnym zaangażowaniu również organów celnych.

4. Uwagi ogólne

4.1 Komitet jest w pełni przekonany, że swobodny przepływ towarów jest konieczną siłą napędową konkurencyjności i rozwoju społeczno-gospodarczego jednolitego rynku europejskiego i że wzmocnienie oraz modernizacja warunków wprowadzania na rynek bezpiecznych produktów wysokiej jakości to elementy o podstawowym znaczeniu dla europejskich konsumentów, przedsiębiorstw i obywateli.

4.2 W ciągu ostatnich pięćdziesięciu lat jednolity rynek towarów przyczynił się do coraz większego zbliżenia gospodarki państw Unii: wymiana handlowa między państwami

członkowskimi UE-27 stanowi obecnie dwie trzecie całego handlu UE.

4.3 Wprowadzenie w życie postanowień art. 28 i 30 ⁽¹³⁾ Traktatu WE, proces harmonizacji przepisów technicznych starego i nowego podejścia oraz prawidłowe zastosowanie zasady wzajemnego uznawania to niezbędne filary rozwoju handlu wewnątrzspółnotowego.

4.4 Problemy odnotowane w trakcie stosowania i wprowadzania w życie postanowień Traktatu, brak spójnego podejścia do systemu nadzoru rynkowego w państwach członkowskich, niedoskonałości organów oceniających zgodność oraz niedociągnięcia ochrony prawnej oznakowania CE, niespójność i złożoność prawodawstwa europejskiego, często o charakterze kumulacyjnym, w którym nakłada się na siebie zlepek różnych procedur, wraz z niewystarczającą znajomością własnych praw i obowiązków ze strony przedsiębiorstw, administracji i obywateli powodują, że nie można odkładać na później modernizacji i uporządkowania prawodawstwa UE w dziedzinie towarów.

4.5 Komitet może jedynie zgodzić się z inicjatywą Komisji w tym względzie, tak jak sam wielokrotnie podkreślał i postulował w swoich opiniach na temat jednolitego rynku ⁽¹⁴⁾ i popiera przedstawione propozycje, o ile przyjęte zostaną uwagi poczynione w niniejszej opinii.

⁽¹³⁾ Patrz także art. 94–95 Traktatu WE.

⁽¹⁴⁾ Wykaz ostatnio sporządzonych opinii EKES-u w sprawie uproszczenia, lepszego stanowienia prawa i priorytetów jednolitego rynku:

- 1) Dz.U. C 93 z 27.4.2007, „Przegląd jednolitego rynku”, sprawozdawca: Bryan CASSIDY,
- 2) opinia w sprawie komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Realizacja wspólnotowego programu lizbońskiego: Strategia w zakresie uproszczenia otoczenia regulacyjnego”, COM(2005) 535 końcowy, sprawozdawca: Bryan CASSIDY, Dz.U. C 309 z 16.12.2006,
- 3) opinia rozpoznawcza na wniosek prezydencji brytyjskiej w sprawie lepszego stanowienia prawa, sprawozdawca: Daniel RETUREAU, przyjęta 28 września 2005 r., Dz.U. C 24 z 31.1.2006,
- 4) opinia z inicjatywy własnej w sprawie sposobów wdrażania i egzekwowania prawodawstwa UE, sprawozdawca: Joost VAN IERSEL, przyjęta 28 września 2005 r., Dz.U. C 24 z 31.1.2006,
- 5) opinia w sprawie komunikatu Komisji: „Aktualizacja i uproszczenie dorobku wspólnotowego”, [COM(2003) 71 wersja ostateczna], sprawozdawca: Daniel RETUREAU, przyjęta 31 marca 2004 r., Dz.U. C 112 z 30.4.2004,
- 6) opinia z inicjatywy własnej w sprawie uproszczenia, sprawozdawca: John SIMPSON, przyjęta 26 marca 2003 r., Dz.U. C 133 z 6.6.2003,
- 7) opinia rozpoznawcza w sprawie komunikatu Komisji: „Uproszczenie i ulepszenie prawodawstwa”, [COM(2001) 726 wersja ostateczna], sprawozdawca: Kenneth WALKER, przyjęta 21 marca 2002 r., Dz.U. C 125 z 27.5.2002,
- 8) opinia z inicjatywy własnej w sprawie uproszczenia, sprawozdawca: Kenneth WALKER, przyjęta 29 listopada 2001 r., Dz.U. C 48 z 21.2.2002,
- 9) opinia z inicjatywy własnej w sprawie uproszczenia prawodawstwa na jednolitym rynku, sprawozdawca: Bruno VEVEER, przyjęta 19 października 2000 r., Dz.U. C 14 z 16.1.2001,
- 10) opinia z inicjatywy własnej w sprawie priorytetów jednolitego rynku na lata 2005–2010, sprawozdawca: Bryan CASSIDY, przyjęta 7 kwietnia 2005 r., Dz.U. C 255 z 14.10.2005,
- 11) opinia w sprawie komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Strategia na rzecz rynku wewnętrznego — priorytety na lata 2003–2006”, sprawozdawca: Bryan CASSIDY, przyjęta 16 lipca 2003 r., Dz.U. C 234 z 30.9.2003,
- 12) raport informacyjny na temat uproszczenia,
- 13) raport informacyjny w sprawie aktualnego stanu współregulacji i samoregulacji na jednolitym rynku, sprawozdawca: Bruno VEVEER, przyjęty 11 stycznia 2005 r. (CESE 1182/2004 fin).

⁽¹²⁾ Obecnie w UE jest ok. 1 700 notyfikowanych jednostek.

4.6 Komitet uważa, że powinny istnieć cztery zasadnicze wskaźniki oceny zaproponowanych inicjatyw, tak by wpisały się one w już istniejące ramy wspólnotowe:

- poziom przejrzystości, uproszczenia, wiarygodności, pewności prawnej i czytelności dla użytkownika wspólnotowego, zarówno konsumenta, przedsiębiorstwa, administracji publicznej, jak i zwykłego obywatela,
- poziom spójności z innymi celami i z obszarami polityki Unii,
- poziom komunikacji i przekazywania informacji na temat praw i obowiązków między różnymi zainteresowanymi podmiotami wspólnotowymi,
- poziom przeciążenia biurokracją i związanych z nią zobowiązań, zwłaszcza dla mniejszych podmiotów, takich jak konsumenci, małe i średnie przedsiębiorstwa oraz poszczególni obywatele.

4.7 Komitet uważa, że propozycje Komisji umożliwiają poczynienie znaczących postępów, gdyż przewidują:

- przepisy odnoszące się do wzmocnienia nadzoru rynkowego,
- wspólny system akredytacji,
- jednakowy poziom kompetencji akredytowanych organów certyfikujących,
- bardziej rygorystyczne kryteria selekcji i zharmonizowane procedury selekcji dla ocen zgodności,
- większą współpracę i wymianę informacji między władzami krajowymi,
- wzmocnienie ochrony prawnej oznakowania CE jako zbiorowego znaku wspólnotowego.

4.8 Komitet w pełni się zgadza, że konieczne jest podniesienie jakości systemu akredytacji jednostek notyfikowanych i ustalenie bardziej rygorystycznych kryteriów wyznaczania i nadzorowania takich organów oraz zarządzania nimi przy pomocy ram prawnych gwarantujących spójność, porównywalność i koordynację zdecentralizowanego systemu w celu zagwarantowania ich wiarygodności i wzmocnienia wzajemnego zaufania.

4.9 System nadzoru rynkowego — przede wszystkim w kontekście coraz większej globalizacji — powinien gwarantować wspólne ramy prawne w celu skutecznego i spójnego zastosowania prawodawstwa na całym terytorium Wspólnoty.

4.10 Nie można pozwolić na wprowadzanie do obrotu produktów niezgodnych z wymogami i potencjalnie niebezpiecznych, o czym świadczy sprawozdanie roczne 2006 dotyczące RAPEX-u, czyli systemu wczesnego ostrzeżenia na temat niebezpiecznych produktów konsumenckich ⁽¹⁵⁾.

⁽¹⁵⁾ Sprawozdanie RAPEX 2006 Komisji Europejskiej znajduje się na stronie <http://ec.europa.eu/rapex>. Sprawozdanie przedstawione 19 kwietnia 2007 r. podkreśla stały wzrost liczby powiadomień w ciągu ostatnich lat. Liczba powiadomień o ryzyku związanym z bezpieczeństwem produktów konsumenckich w Europie innych niż żywność zwiększyła się ponad dwukrotnie w latach 2004–2006, od 388 do 924, podczas gdy w 2006 r. wzrosła ona w stosunku do 2005 r. o 32 %, koncentrując się w sektorze zabawek, urządzeń elektrycznych, pojazdów silnikowych, oświetlenia i kosmetyków, wiążących się z ryzykiem skaleczenia, porażenia prądem, pożaru i oparzenia, zakrzuszenia i uduszenia oraz z zagrożeniami chemicznymi.

4.11 Jeśli chodzi o oznakowanie CE — rozumiane jako oznakowanie zgodności, a nie jakości — Komitet uważa, że zasadnicze znaczenie ma odzyskanie zaufania do oznakowań zgodności. Należy odbudować rzeczywistą wartość oznakowania CE i tym samym zwiększyć możliwość wszczęcia dochodzenia w wypadku jego naruszenia oraz zagwarantować ochronę prawną elementu reprezentującego system prawny, na którym opierają się wszystkie dyrektywy „nowego podejścia” obejmujące obecnie 20 sektorów produkcyjnych.

4.12 Jeśli chodzi o obecne ramy prawne, Komitet uważa, że niespójność, powielanie się przepisów i niepewność prawna stanowią być może najbardziej oczywistą słabość całego systemu, co przynosi poważne szkody konsumentom, przedsiębiorstwom, obywatelom i całemu społeczeństwu obywatelskiemu.

4.13 Nawarstwianie się przepisów i brak poszanowania dla spójności z inicjatywami, które odpowiadają innym celom oraz kierunkom polityki Unii, spowodowały przeciążenie biurokracją oraz istotne obciążenia czasowe, związane z rzeczywistą realizacją różnych procedur, przynosząc tym samym bardzo negatywne skutki zwłaszcza dla konsumentów, małych i średnich przedsiębiorstw oraz poszczególnych obywateli.

4.14 Komitet popiera zatem w pełni propozycję wspólnych ram odniesienia dla wprowadzania produktów do obrotu ⁽¹⁶⁾: w ramach takich powinny być podane definicje, procedury i wspólne elementy służące przyszłemu uporządkowaniu i dostosowaniu poszczególnych dyrektyw, tak by móc wyeliminować z obecnych ram prawnych braki i niepotrzebne obciążenia biurokratyczne.

4.15 Zdaniem Komitetu istotne jest przygotowanie — jako kluczowego elementu rynku wewnętrznego — „Praktycznego przewodnika tematycznego dotyczącego wprowadzania produktów na europejski rynek wewnętrzny” ⁽¹⁷⁾, który streszczałby w sposób przyjazny dla użytkownika wszystkie przepisy i procedury przekrojowo, w podziale na duże sektory, uwzględniając prawa i obowiązki, sposoby dostępu, ramy czasowe oraz koszty rozpoczęcia.

5. Uwagi szczegółowe

5.1 *Wniosek dotyczący rozporządzenia [COM(2007) 36 wersja ostateczna] w sprawie wzajemnego uznawania i punktów kontaktowych ds. produktów*

5.1.1 Zasada wzajemnego uznawania, ujęta w art. 28 i 30 Traktatu, stanowi jeden z głównych elementów, na których opiera się swobodny przepływ towarów i usług na rynku wewnętrznym. Patrząc z perspektywy minionych 50 lat i stojąc w obliczu stopniowego rozszerzania UE oraz przybierającego na sile rozwoju globalizacji rynków, należy zdaniem Komitetu zwiększyć rolę i ochronę tej zasady, zapewnić jej większą pewność prawną oraz jednolite stosowanie, w pełni wykorzystując wszystkie jej możliwości dotyczące zarówno podmiotów gospodarczych i przedsiębiorstw europejskich, jak i organów krajowych.

5.1.2 Wniosek Komisji stanowi pozytywny krok w tym kierunku, jako że:

- ustanawia się w nim procedurę służącą zastosowaniu wyjątków od ogólnej zasady,

⁽¹⁶⁾ Wspólne ramy powinny uwzględniać również „usługi” coraz częściej związane z wprowadzaniem samych produktów do obrotu.

⁽¹⁷⁾ Por. punkt 5.1.11.

- ustala się wspólne ramy praw i obowiązków dla organów krajowych i przedsiębiorstw,
 - proponuje się system informacji i współpracy administracyjnej w zakresie przepisów krajowych.
- 5.1.3 Zdaniem Komitetu nadal istnieją jednak różne kwestie problematyczne, które należałoby lepiej sprecyzować we wniosku dotyczącym rozporządzenia:
- stosowanie zasady wzajemnego uznawania nie może pozostawać bez związku ze wzajemnym zaufaniem państw członkowskich w kwestii pewności mechanizmów nadzoru rynkowego, które odgrywają decydującą rolę w umożliwianiu dostępu produktów na europejski rynek wewnętrzny, w kwestii skuteczności procedur oceny zgodności, w kwestii roli laboratoriów badawczych oraz w kwestii kompetencji organów certyfikujących i organów normalizacyjnych,
 - w obecnym wniosku dotyczącym rozporządzenia rola Komisji jest bardziej ograniczona od tej, którą przypisano Komisji w decyzji 3052/95/WE,
 - mechanizmy współpracy administracyjnej zostałyby ograniczone do współpracy wertykalnej między przedsiębiorstwami a organami krajowymi, podczas gdy istotne wydawałoby się rozwinięcie współpracy horyzontalnej między organami administracji, jak również między różnymi punktami kontaktowymi ds. produktów,
 - brak odniesienia do mechanizmów rozwiązywania konfliktów, takich jak SOLVIT⁽¹⁸⁾, które dałoby przedsiębiorstwom możliwość bezpośredniego wnioskowania o procedurę przyspieszoną i już dobrze sprawdzoną,
 - przerzucenie ciężaru dowodu także w wypadku produktów pochodzących spoza Wspólnoty, wprowadzonych na rynek wspólnotowy przez europejskich importerów,
 - wprowadzenie wykazu produktów, które może się okazać szczególnie trudne, jako że zasada wzajemnego uznawania ma zastosowanie do wszystkich produktów nieobjętych zharmonizowanym prawodawstwem.
- 5.1.4 Zdaniem Komitetu, w tekście należałoby wyraźnie przywołać podstawy prawne Traktatu ustanawiające zasadę wzajemnego uznawania, ukazując, że ochrona rzekomych wymogów krajowych stanowi jedynie wyjątek.
- 5.1.5 Zdaniem Komitetu pierwszorzędne znaczenie ma zapewnienie wysokiego poziomu przejrzystości, pewności prawnej oraz uproszczenia w trakcie stosowania i wprowadzania w życie zasady wzajemnego uznawania:
- przerzucenie ciężaru dowodu, po stronie organów krajowych, które zamierzają odstąpić od tej zasady, zgodnie z prostymi procedurami i przy ustalonych terminach — w celu zwiększenia przejrzystości i szybkości rozwiązywania kontrowersyjnych spraw,
 - możliwość odwołania się do sądu krajowego bez dodatkowych kosztów, nadmiernego czasu i wysiłku,
 - możliwość pozasądowego rozwiązywania sporów zgodnie z mechanizmami, których skuteczność w UE jest sprawdzona,
 - większa i lepsza swoboda przepływu towarów i usług, także dzięki kampaniom informacyjnym i wspólnym szkoleniom adresowanym do przedsiębiorstw, konsumentów i administracji,
 - ograniczeniu ulegają ramy czasowe procedury; po pisemnym, uzasadnionym powiadomieniu przez władze krajowe przedsiębiorstwo może w terminie 20 dni przedstawić swe kontrargumenty i — w wypadku nierozwiązania danego konfliktu w określonym czasie — może zwrócić się do sądów krajowych na potencjalnym rynku,
 - utworzenie europejskiej sieci oraz strony internetowej punktów kontaktowych ds. produktów, przewidzianych w każdym państwie członkowskim w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu komunikacji i informacji na temat praw i obowiązków.
- 5.1.6 Zdaniem Komitetu należy określić maksymalne terminy rozpatrywania przewidziane dla odwołań, w celu rozstrzygnięcia sprawy przed sądem pierwszej instancji.
- 5.1.7 Państwa członkowskie powinny utworzyć krajowe struktury techniczne, sprawnie działające i kompetentne, umożliwiające w krótkim czasie przeprowadzenie — także w trybie pilnym — ewentualnych badań derogacji od zasady wzajemnego uznawania w rozumieniu art. 30 Traktatu, który „umożliwia państwom członkowskim przyjmowanie środków o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi, kiedy są one uzasadnione z punktu widzenia zagospodarczego interesu publicznego: moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia osób oraz zwierząt, ochrony roślin, ochrony dziedzictwa artystycznego oraz ochrony własności przemysłowej i handlowej”⁽¹⁹⁾.
- 5.1.8 Punkty kontaktowe ds. produktów powinny uwzględnić mechanizm SOLVIT, tak aby mogły podjąć wstępną próbę polubownego rozstrzygnięcia sporów i umożliwić przedsiębiorstwom, których produkty zostałyby zatrzymane na granicach, odwołanie się do takiej pozasądowej procedury współpracy administracyjnej między organami państw członkowskich, w ramach której odpowiedzi udzielane są w ciągu 10 tygodni⁽²⁰⁾.

⁽¹⁹⁾ European Parliament Fact Sheets — 3.2.1 Free movement of goods. Ostatnia aktualizacja: 22 października 2001 r. http://www.europe-info.de/facts/en/3_2_1.htm

⁽²⁰⁾ SEK(2007) 585 — Commission staff working document SOLVIT 2006 Report „Development and Performance of the Solvit network in 2006”, z dnia 30 kwietnia 2007 r.

Wszystkie państwa członkowskie UE oraz Norwegia, Islandia i Liechtenstein utworzyły centrum SOLVIT, w większości wypadków w ramach swoich ministerstw spraw zagranicznych lub ministerstw gospodarki.

Centra te współpracują bezpośrednio za pośrednictwem bazy danych on-line, żeby szybko i pragmatycznie rozwiązywać problemy zgłoszone przez obywateli i przedsiębiorstwa. Zasady współpracy w ramach SOLVIT-u zawarto w zaleceniu Komisji z 2001 r. popartej w konkluzjach Rady. SOLVIT działa od lipca 2002 r. Poza zaleceniem centra SOLVIT przyjęły w grudniu 2004 r. zestaw wspólnych standardów jakości i wydajności w celu zapewnienia wysokiej jakości usług w całej sieci.

⁽¹⁸⁾ <http://ec.europa.eu/solvit/>

5.1.9 Zdaniem Komitetu istotne jest, by punkty kontaktowe ds. produktów mogły odgrywać czynną rolę w udostępnieniu praktycznych przewodników proceduralnych (jak i krajowych stron internetowych), które mogłyby zostać połączone w sieć i otrzymać wspólną unijną stronę internetową, w celu zebrania orzeczeń dotyczących wcześniejszych, rozwiązanych już spraw; wykazu produktów, do których stosuje się zasada wzajemnego uznawania oraz bazy danych otwartej dla potencjalnych użytkowników, połączonej w sieć telematyczną wymiany danych między punktami kontaktowymi ds. produktów zgodnie z programami interoperacyjności IDABC ⁽²¹⁾.

5.1.10 Powstanie i funkcjonowanie takich narzędzi nie powinno stanowić opcji, lecz obowiązek, uwzględniony we wniosku. Punkty kontaktowe ds. produktów powinny systematycznie, razem z Komisją, organizować seminaria informacyjne i wspólne szkolenia dla podmiotów gospodarczych, urzędników organów administracyjnych i celnych oraz dla konsumentów, żeby zapewnić odpowiednie zrozumienie zapisanych w Traktacie praw i obowiązków, jak i upowszechnienie ich świadomości.

5.1.11 Należałoby ponadto przygotować przewodnik telematyczny, który pozwalałby na odnalezienie wszystkich istniejących i obowiązujących przepisów na całym obszarze UE, na podstawie schematu organizacyjnego opracowanego w ujęciu horyzontalnym i z podziałem na wielkie sektory.

5.1.12 Utworzenie wykazu produktów, które byłyby objęte rozporządzeniem, nie wydaje się słuszne, podobnie jak niewłaściwe jest nieuwzględnienie trybu pilnego, przewidzianego w dyrektywie GPSD.

5.1.13 Komisja powinna zachować bezpośredni wgląd w mechanizmy powiadomienia, tak aby kontrolować ich działanie: należy zatem przewidzieć dla państw członkowskich obowiązek przesyłania kopii każdego powiadomienia oraz sporządzania rocznego raportu na temat przyjętych środków w rozumieniu rozporządzenia, co umożliwi Komisji przedstawienie Parlamentowi, Radzie i EKES-owi (CMJR) raportu w tym zakresie.

5.2 Wniosek dotyczący decyzji [COM(2007) 53 wersja ostateczna] ustanawiającej wspólne ramy dotyczące wprowadzania produktów do obrotu i oznakowania CE

5.2.1 Komitet podziela główne zasady wniosku, który wyrasta z pozytywnych doświadczeń w zakresie oceny zgodności wynikających z nowego podejścia, połączonego z podejściem całościowym ⁽²²⁾. Zasady te powinny mieć ogólne zastosowanie w obecnym i przyszłym prawodawstwie wspólnotowym, obejmując wszystkie aspekty produktów wprowadzonych do obrotu, zwłaszcza w dziedzinie bezpieczeństwa, zdrowia i ochrony środowiska naturalnego. Główna zasada rynku wewnętrznego, dotycząca niedyskryminacji między podmiotami gospodarczymi, powinna być uwzględniona w przepisach i w pełni stosowana przez państwa członkowskie.

⁽²¹⁾ Dz.U. C 80 z 30.3.2004, sprawozdawca: Antonello PEZZINI.

⁽²²⁾ W ramach podejścia całościowego wprowadzono podejście modułowe, dzieląc procedurę oceny zgodności na szereg operacji, tzw. moduły, które różnią się między sobą w zależności od fazy rozwoju produktu (np. projektowanie, prototyp, pełna produkcja), od typu przeprowadzonej oceny (kontrola dokumentacji, zatwierdzenie typu, gwarancja jakości) i osoby odpowiedzialnej za ocenę (producent czy osoba trzecia).

Podejście całościowe zakończyło się wraz z decyzją 90/683/EWG Rady, uchyloną i zaktualizowaną przez decyzję 93/465/EWG — w obu decyzjach ustalono ogólne wytyczne i szczegółowe procedury w zakresie oceny zgodności do zastosowania w dyrektywach dotyczących nowego podejścia.

5.2.2 Komitet podkreśla znaczenie faktu, że wszystkie podmioty gospodarcze mające związek z łańcuchem dostaw i dystrybucji powinny podjąć właściwe środki w celu zapewnienia, by wszelkie produkty wprowadzane przez nich na rynek były zgodne z obowiązującym prawodawstwem ⁽²³⁾, niezależnie od tego, czy owe podmioty są producentami, upoważnionymi przedstawicielami czy importerami ⁽²⁴⁾.

5.2.3 Identyfikowalność produktów, dzięki której można stwierdzić odpowiedzialność podmiotów gospodarczych wprowadzających towary na rynek europejski, ma zasadnicze znaczenie dla skuteczności odpowiednich przepisów wspólnotowych, a nie tylko dla obowiązków zgodności „ograniczonych do niektórych środków kontroli”, jak to proponuje Komisja ⁽²⁵⁾.

5.2.4 Co się tyczy przedmiotu i zakresu stosowania decyzji, Komitet jest zdania, że należy uniknąć wyjątków w niej wymienionych i że wspólne ramy dotyczące wprowadzania produktów do obrotu powinny — w zgodności z tym, co proponuje się w punkcie 5.3.3 w odniesieniu do rozporządzenia dotyczącego europejskiego systemu akredytacji i mechanizmów nadzoru rynkowego — mieć zastosowanie do całego stosownego prawodawstwa, bez wyjątku zarówno w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia, jak i ochrony środowiska. Nowe ramy powinny stosować się do całego istniejącego zbioru przepisów w tej dziedzinie, nie należy przy tym czekać na ewentualny ogólny przegląd każdej dyrektywy i każdego rozporządzenia.

5.2.5 Wspólne ramy definiujące, przewidziane w pierwszym rozdziale wniosku, mają kapitalne znaczenie dla podmiotów rynku, zważywszy na zbyt liczne wypadki dyrektyw, które dotyczą tych samych produktów, a w których zastosowano różne definicje.

5.2.6 Komitet uważa za niezbędne:

- klarowniejsze informacje w celu udoskonalenia obecnych ram nowego podejścia, jeśli chodzi o obowiązki podmiotów gospodarczych,
- skuteczniejszy nadzór rynkowy,
- bardziej jednolite poziomy kompetencji organów notyfikowanych ds. oceny zgodności.

5.2.7 Obowiązki podmiotów gospodarczych powinny być uzasadnione, proporcjonalne i pozbawione kosztownych obciążeń biurokratycznych i administracyjnych, zarówno jeśli chodzi o badania próby produktów wprowadzanych do obrotu oraz ewidencję skarg (art. 7 ust. 4 drugi akapit), jak i w odniesieniu do obowiązku powiadamiania, który powinien być ograniczony do produktów niebezpiecznych, zgodnie z ich definicją w dyrektywie DSGP.

5.2.7.1 Europejski system akredytacji powinien się cechować proporcjonalnością środków stosowanych przez organy poświadczające zgodność, które powinny posługiwać się metodami dostosowanymi do małych i średnich przedsiębiorstw oraz do produktów nieseryjnych lub serii limitowanych.

⁽²³⁾ Motyw 14 wniosku dotyczącego decyzji COM(2007) 53 wersja ostateczna.

⁽²⁴⁾ Włączając w to importerów produktów „bez nazwy” z krajów trzecich, wprowadzonych do obrotu na krótki okres, często pod wymyśloną nazwą, zgodnie z zasadą „sprzedaj i uciekaj”.

⁽²⁵⁾ Motyw 17 wniosku dotyczącego decyzji COM(2007) 53 wersja ostateczna.

5.2.8 Co się tyczy jednostek notyfikowanych, Komitet podkreśla, że powinny one gwarantować kompetencję, bezstronność i skuteczność w całym Europejskim Obszarze Gospodarczym, w celu zapewnienia wszystkim producentom równych warunków konkurencji. Konieczne jest, by — zgodnie z obowiązkiem akredytacji, przewidzianym w rozporządzeniu, o którym mowa w punkcie 3 i nn. — ocena w celu udzielenia akredytacji była przeprowadzana przez krajowe jednostki akredytujące i zatwierdzana przez organ notyfikujący, dzięki czemu można będzie uniknąć zbędnych i kosztownych powieżeń.

5.2.9 W procedurach oceny zgodności należy korzystać przede wszystkim z modułu A kontroli wewnętrznej jako zwyczajnej metody najlepiej nadającej się do oceny zgodności; moduł ten w większej mierze odpowiada faktowi, że w każdym wypadku pełną odpowiedzialność za produkt ponosi jego producent lub importer w EOG (Europejskim Obszarze Gospodarczym). Ponadto należy zapewnić różne możliwości wyboru między uproszczonymi modułami, w szczególności dla MŚP i dla produkcji w limitowanych seriach.

5.2.10 Istotą wniosku jest regulacja oznakowania CE, który ma na celu poświadczanie zgodności produktu z przepisami mającymi zastosowanie i którego ochronę państwa członkowskie powinny zwiększyć, reagując w przypadku jego nieprawidłowego stosowania za pomocą odpowiednich i proporcjonalnych kar, w tym także sankcji karnych. Jak o tym była mowa wcześniej, w nowych przepisach określa się, że zgodność produktu, poświadczona oznakowaniem CE, nie zwalnia producenta z obowiązku zadośćuczynienia za szkodę spowodowaną ewentualnie przez produkt, który na późniejszym etapie okazał się wadliwy.

5.2.11 Komitet w pełni zgadza się ze stwierdzeniem, że brak wiarygodności oznakowania CE stanowi „brak wiarygodności całego systemu, obejmującego organy nadzoru rynkowego, producentów, laboratoria i organy certyfikujące oraz, w ostateczności, samą adekwatność prawodawstwa opartego na nowym podejściu”⁽²⁶⁾.

5.2.12 Najlepszemu sposobu umacniania statusu i znaczenia oznakowania CE, zdefiniowanego w decyzji Rady 93/465⁽²⁷⁾, należy poszukiwać, przeprowadzając radykalną reformę samego systemu oznakowania. Trzeba w związku z tym:

- wyjaśnić, że oznakowanie nie powinno być traktowane i używane jako system oznakowania i etykietowania do celów użytkowania⁽²⁸⁾ ani gwarancja jakości lub certyfikacji bądź zatwierdzenia przez niezależną osobę trzecią, lecz jedynie jako deklaracja zgodności i dokumentacji technicznej, którą producent jest zobowiązany przedstawić zgodnie z wymogami produktu, czyniąc to wyłącznie na własną odpowiedzialność wobec organów i konsumentów,
- zracjonalizować różne procedury oceny zgodności,
- zwiększyć ochronę prawną oznakowania CE poprzez jego rejestrację jako wspólnego znaku, co umożliwi organom publicznym szybkie podejmowanie działań oraz zwalczanie nadużyć, przy jednoczesnym zachowaniu możliwości stosowania dodatkowych oznakowań krajowych,

⁽²⁶⁾ The role and significance of the CE marking, European Commission, Draft Certif Doc 2005 — 11 z dnia 30 sierpnia 2005 r.

⁽²⁷⁾ Decyzja 93/465/WE dotycząca modułów: „Oznakowanie CE symbolizuje zgodność ze wszystkimi zobowiązaniami spoczywającymi na producentach w odniesieniu do produktu, na mocy dyrektyw wspólnotowych dotyczących jego umieszczenia”.

⁽²⁸⁾ BEUC 298/2007 z dnia 5 czerwca 2007 r., Internal Market package for goods (pakiet dotyczący przepływu towarów na rynku wewnętrznym) Jim Murray, wysłuchanie publiczne PE, 5 czerwca 2007 r.

- wzmocnić mechanizmy nadzoru rynkowego i kontrole celne na granicach,
- ponadto producenci i konsumenci powinni zainicjować badanie, w którym przeanalizowano by pozytywne i negatywne aspekty ewentualnego dobrowolnego kodeksu postępowania w odniesieniu do skuteczności upowszechnienia oznakowań jakości oraz etykiet europejskich i krajowych — dobrowolnych czy nie — oraz ich powiązań z oznakowaniem CE.

5.2.13 Jeśli chodzi o mechanizmy nadzoru rynkowego, Komitet odsyła do punktu 5.3.13 i nn., gdzie ujęto elementy wspólne, podkreśla jednak, że ważne jest zaangażowanie Komisji nie tylko we wszystkich wypadkach zgodności produktów, które wszakże stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa i zdrowia, lecz także w wypadkach formalnej niezgodności, o której mowa w proponowanym art. 38 decyzji.

5.2.14 Komitet zwraca uwagę na zasadniczą rolę, którą w tej dziedzinie odgrywa proces normalizacji technicznej, zważywszy na to, że nowe podejście opiera się faktycznie na ścisłym związku między minimalnymi wymogami prawa a europejskimi normami technicznymi, które należy wspierać i wykorzystywać. Konieczne jest zatem, aby jeśli pojawi się formalne zastrzeżenie do zharmonizowanych norm⁽²⁹⁾, informowano o nim niezwłocznie dany organ normalizacyjny, żeby ten odpowiednio je uwzględnił w procesie opracowywania norm.

5.3 Wniosek dotyczący rozporządzenia [COM(2007) 37 wersja ostateczna] ustanawiającego europejski system akredytacji i mechanizmów nadzoru rynkowego

5.3.1 Komitet zgadza się z propozycjami dotyczącymi ustanowienia europejskiego systemu akredytacji na zasadach wzajemnego zaufania i współpracy, o ile ustalone zostaną wiążące przepisy odnoszące się zarówno do podmiotów gospodarczych, jak i do organów publicznych, w celu zapewnienia, że wszystkie produkty wprowadzane do obrotu będą zachowywały wysoki poziom ochrony bezpieczeństwa i zdrowia, gwarantując jednakowy poziom skuteczności i przepisów dla wszystkich konsumentów europejskich oraz dla wszystkich podmiotów gospodarczych, w ramach uproszczenia i usprawnienia procedur biurokratycznych.

5.3.2 Europejski system akredytacji powinien zapewnić powszechną akceptację wyników ocen zgodności i pozwolić uniknąć zbędnego powielania ocen. W celu zagwarantowania międzynarodowej akceptacji systemu, kompetencje do przeprowadzenia oceny w celu udzielenia akredytacji powinny się opierać na normach uznanych w skali międzynarodowej, zaś definicje: „ocena zgodności”, „organy ds. oceny zgodności”, „wyznaczanie organów” i „powiadamianie” powinny zostać wyraźnie uwzględnione w rozporządzeniu.

5.3.3 Przepisy rozporządzenia powinny mieć zastosowanie do wszystkich jednostek akredytujących i świadczonych przez nie usług w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, niezależnie od rodzaju czynności z zakresu oceny zgodności wykonywanych przez nie na rzecz klientów, i powinny gwarantować:

- spójny zbiór wspólnych, jasnych i przejrzystych definicji, zgodnych z normami międzynarodowymi, który byłby wykorzystywany we wszystkich dyrektywach dotyczących nowego podejścia, jak i w dyrektywach dotyczących produktów, w tym tych z zakresu oceny zgodności oraz jednostek ds. oceny zgodności,

⁽²⁹⁾ Art. 14 wniosku dotyczącego decyzji COM(2007) 53 wersja ostateczna.

- funkcjonowanie, pod nadzorem organu publicznego, systemu akredytacji, który nie powinien być przedmiotem konkurencji rynkowej,
- objęcie swoim zakresem ogólnie całego stosownego prawodawstwa wspólnotowego, bez wyjątku zarówno w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia, jak i ochrony środowiska: wobec rosnącej złożoności legislacji wspólnotowej w tej dziedzinie nowe przepisy powinny tworzyć jednolite, spójne ramy, zarówno dla producentów z UE, jak i spoza niej,
- ogólne zastosowanie do wszystkich czynności podlegających akredytacji, w tym do kalibracji, niezależnie od faktu, czy akredytacja taka byłaby wymagana do przeprowadzania ocen zgodności w rozumieniu przepisów prawa czy zgodnie z umowami prawa prywatnego,
- przestrzeganie standardów kompetencji i bezstronności przez krajowe jednostki akredytujące poprzez ich udział w ocenach wzajemnych, przeprowadzanych pod nadzorem wszystkich uczestników procesu akredytacji,
- efektywność kosztów, proporcjonalność, pewność i wzajemne zaufanie w jednolitym systemie akredytacji, zarówno w dziedzinach uregulowanych, jak i nieuregulowanych.

5.3.4 Należy ponownie zdefiniować akredytację celem uwzględnienia prac związanych z kalibracją, badaniami, certyfikacją, inspekcją i innymi działaniami związanymi z oceną zgodności.

5.3.5 Ponadto w celu jednolitej regulacji omawianej dziedziny, obejmującej wszystkie procedury oceny zgodności, w tym procedury gwarancji jakości, kalibracji i badań kontrolnych ISO 43, nie należy przewidywać żadnych wyłączeń i wszystkie jednostki akredytujące oraz wszystkie usługi świadczone przez nie w Europejskim Obszarze Gospodarczym powinny wchodzić w zakres zastosowania uregulowań, niezależnie od typu oceny zgodności, którą organy te wykonują dla swoich klientów.

5.3.6 Krajowe jednostki akredytujące powinny prowadzić działalność nienastawioną na zysk, jak zaproponowano w art. 4 ust. 6. Jednakże obecne sformułowanie może utrudnić tworzenie kapitału podstawowego, który zapewniłby solidne podstawy finansowe umożliwiające skuteczne świadczenie usług wysokiej jakości. Zdaniem Komitetu krajowe jednostki akredytujące powinny funkcjonować jak organizacje nienastawione na zysk, w tym sensie, że nie powinny prowadzić dystrybucji zysków zgodnie z tym, co na międzynarodowym szczeblu ustalono w dokumencie ISO/IEC 17011⁽³⁰⁾.

5.3.7 Europejski system akredytacji (ESA) powinien być traktowany jako najwyższy szczebel zatwierdzenia w całym systemie, a zatem — jako usługa użyteczności publicznej — nie powinien być przedmiotem konkurencji. Komitet uważa za słuszny przepis, zgodnie z którym państwa członkowskie powinny posiadać jedną krajową jednostkę akredytującą, której kompetencje, obiektywność i bezstronność powinny podlegać ocenie wzajemnej, przy czym pod pewnymi warunkami⁽³¹⁾ dopuszczalne byłyby wyjątki dla państw członkowskich o ograniczonej powierzchni, gdyby chciały one odwołać się do krajowej jednostki akredytującej sąsiedniego państwa członkowskiego.

⁽³⁰⁾ ISO/IEC 17011: „Jednostka akredytująca posiada zasoby finansowe, wykazane w aktach lub dokumentach, niezbędne jej do prowadzenia działalności”.

⁽³¹⁾ Art. 6 ust. 1 wniosku dotyczącego rozporządzenia COM(2007) 37 wersja ostateczna.

5.3.8 Komitet jest zdania, że należy ustanowić jasną podstawę prawną dla Europejskiej Współpracy w dziedzinie Akredytacji (EA), której rolę należy umocnić i lepiej zdefiniować: wszystkie krajowe jednostki akredytujące powinny być członkami EA, tak aby zapewnić ekwiwalentność, przejrzystość, pewność i skuteczność; ponadto sieć EA powinna być także wspierana przez państwa członkowskie.

5.3.9 Komitet jest zdania, że w celu dalszego wzmocnienia EA, jednostki akredytujące powinny być sygnatariuszami porozumień wielostronnych realizowanych przez EA. Poza tym przewidziane w rozporządzeniu mechanizmy finansowania nie powinny dotyczyć tylko EA, lecz powinny obejmować także kampanie na rzecz działań nadzoru rynkowego i wspólnych szkoleń różnych zainteresowanych administracji krajowych.

5.3.10 Przewidziana w art. 9 ust. 1 ocena wzajemna, mająca na celu ułatwienie i poprawę funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zwiększenie jego poziomu zaufania, powinna być organizowana w obrębie europejskiego systemu akredytacji i przeprowadzana zgodnie ze zharmonizowanymi przepisami, określonymi w ramach EA. Wyniki oceny wzajemnej powinny być podawane do publicznej wiadomości i przekazywane wszystkim państwom członkowskim i Komisji.

5.3.11 Według Komitetu, zważywszy na to, że jednostki akredytujące winny czynnie dowieść, że pokładane w nich zaufanie jest uzasadnione, muszą pokazać, że z powodzeniem uczestniczą we wzajemnych ocenach.

5.3.12 Komitet uważa ponadto, że istotne jest zaangażowanie zainteresowanych stron: powinny być one reprezentowane w jednostkach akredytujących i należałoby to przewidzieć w nowym rozporządzeniu.

5.3.13 Komitet podkreśla znaczenie ekwiwalentnych, spójniejszych i skuteczniejszych mechanizmów nadzoru rynkowego przez państwa członkowskie poprzez harmonizację prawodawstwa wspólnotowego obejmującą wzmocnienie współpracy transgranicznej. Konieczne jest dostosowanie przepisów w dziedzinie ogólnego bezpieczeństwa produktów (dyrektywa GPSD 2001/95/WE) i innych stosownych dyrektyw, w celu zapewnienia pełnego stosowania zasady „lepszego stanowienia prawa” w odniesieniu do funkcjonowania rynku wewnętrznego. Nadzór rynkowy powinien dotyczyć także produktów objętych dyrektywą w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (GPSD), ponieważ wiele produktów jest sprzedawanych tak celu stosowania w przemyśle, jak i na użytek konsumenta końcowego. EKES uważa zatem za nieuzasadnione wyłączenie GPSD z zakresu zastosowania, o którym mowa w art. 13 ust. 2 i które prowadzić będzie raczej do większego zamętu i komplikacji dla podmiotów gospodarczych niż do większej spójności działań w zakresie nadzoru rynku wewnętrznego.

5.3.14 EKES uważa zresztą za całkowicie uzasadniony obecny system szybkiego informowania RAPEX⁽³²⁾, który może być skutecznym wsparciem dla nadzoru rynkowego. Niezbędne jest wszakże, by państwa członkowskie i organy celne oraz administracyjne korzystały zeń w sposób bardziej jednolity i skoordynowany.

⁽³²⁾ Oprócz RAPEX istnieją: w dziedzinie rolno-spożywczej system wczesnego ostrzegania RASFF, w dziedzinie chorób ludzkich system EWRS oraz w dziedzinie chorób zwierząt system ADNS. Porównaj decyzję 2004/478/WE i rozporządzenie 2230/2004/WE.

5.3.15 Konieczne jest, by organy celne współpracowały w ramach sieci europejskiej z organami nadzoru rynkowego w celu zapewnienia skutecznych kontroli produktów, zanim te zostaną wprowadzone na europejski rynek wewnętrzny; organy te powinny dysponować wykwalifikowanymi zasobami ludzkimi, środkami finansowymi i odpowiednimi uprawnieniami, żeby mogły skutecznie podjąć powierzone im zadania.

5.3.16 Mechanizmy nadzoru rynkowego i kontroli celnej powinny dysponować zwłaszcza stosownymi instrumentami umożliwiającymi szybkie działanie w odniesieniu do produktów sezonowych lub takich, które są wprowadzane do obrotu na ograniczony okres, przy okazji sprzedaży promocyjnych, często

z wykorzystaniem efemerycznych wymyślonych oznakowań; w ich wypadku organy powinny posiadać odpowiednie uprawnienia i środki szybkiego działania, zaś importer wspólnotowy powinien ponosić pełną odpowiedzialność za to, by produkty takie spełniały zasadnicze wymogi UE, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa i ochrony środowiska.

5.3.17 Komitet uważa ponadto, że w rozporządzeniu należy jasno przewidzieć, że środki podjęte w odpowiedzi na wykazany brak zgodności będą odpowiadać zasadzie proporcjonalności, niezależnie od stosowania wytycznych ujętych w art. 19 ust. 1. Zdaniem Komitetu należałoby odpowiednio zmienić art. 17.

Bruksela, 13 grudnia 2007 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS

ZAŁĄCZNIK

do opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

Następujące poprawki, które uzyskały poparcie co najmniej jednej czwartej oddanych głosów, zostały odrzucone w trakcie debaty:

Punkt 5.2.12

Dodać w pierwszym tiret:

„— wyjaśnić, że oznakowanie nie powinno być traktowane i używane jako system oznakowania i etykietowania do celów użytkowania ani gwarancja jakości lub certyfikacji bądź zatwierdzenia przez niezależną osobę trzecią, lecz jedynie jako deklaracja zgodności i dokumentacji technicznej, którą producent jest zobowiązany przedstawić zgodnie z wymogami produktu, czyniąc to wyłącznie na własną odpowiedzialność wobec organów i konsumentów; ponieważ oznakowanie CE nie jest gwarancją jakości lub certyfikacji bądź zatwierdzenia przez niezależną osobę trzecią, wystarczy, że będzie ono umieszczane na dokumentach dołączonych do produktu, nie zaś na samym produkcie.”

Uzasadnienie

Zgodnie z obowiązującymi przepisami wszystkie produkty danego rodzaju, np. zabawki, muszą posiadać oznakowanie CE. Nie oznacza to, że konsument dysponuje informacjami o tym, czy jeden produkt jest lepszy od drugiego. Oznacza to jedynie, iż produkt spełnia standardy w zakresie bezpieczeństwa i może w ogóle zostać dopuszczony do sprzedaży. Konsument oczekuje, że wszystkie produkty w sklepie są dopuszczone do sprzedaży.

Jeśli na przykład konsument zainteresowany jest sprzętem sportowym, takim jak rolki czy deskorolki, to oznakowanie CE nie jest wymagane dla produktów przeznaczonych dla dzieci ważących więcej niż 20 kg. Różne produkty mogą stać koło siebie na półce, a konsumentowi może się wydawać, że sprzęt posiadający oznakowanie CE jest lepszej jakości.

Liczne badania wykazały, że konsumenci nie rozumieją oznakowania CE lub są wprowadzani przez nie w błąd. Błędnym wyobrażeniem jest przekonanie, że produkty takie posiadają określoną jakość (a nie tylko są bezpieczne), zostały przetestowane przez osobę trzecią lub zostały wyprodukowane w UE.

I wcale nie jest zaskakujące, że konsumenci nie rozumieją tego systemu. Żaden produkt spożywczy nie musi mieć specjalnego oznakowania, lecz wszystkie takie produkty muszą spełniać wymogi zawarte w rozporządzeniach i dyrektywach UE. Europejskie organizacje konsumenckie, takie jak BEUC i ANEC, są zdania, że wystarczy umieścić oznakowanie CE — jako przepustkę bezpieczeństwa dającą dostęp do rynku — na dokumentach dołączonych do produktu, które zostaną skontrolowane przez właściwe organy.

Wynik głosowania

Za: 24 Przeciw: 27 Wstrzymało się: 10

Punkt 5.2.12

Dodać szóste tiret:

„— nakłonić Komisję, producentów i konsumentów do rozważenia możliwości utworzenia systemu oznakowania rzeczywistej jakości produktów w oparciu o niezależną certyfikację obejmującą więcej aspektów niż tylko podstawowe przepisy bezpieczeństwa przewidziane w dyrektywach.”

Uzasadnienie

Tego rodzaju debata mogłaby dotyczyć opracowania nie tylko norm bezpieczeństwa, lecz także standardów obejmujących wymaganą jakość, kwestie ochrony środowiska oraz zagadnienia etyczne, tak aby umożliwić producentom — na ich życzenie — certyfikację produktów w szerszym zakresie niż tylko normy bezpieczeństwa.

Jeżeli proponowana poprawka zostanie przyjęta, trzeba będzie odpowiednio dostosować rozdział 1 „Wnioski i zalecenia” (np. w punkcie 1.5 po siódmym tiret).

Wynik głosowania

Za: 25 Przeciw: 29 Wstrzymało się: 12
